

Блаженият архиепископ Йоан Максимович – дивен Божий избраник в последните времена

публикувано в списание „Православно слово“, 1994 г., изт. bulgarian-orthodox-church.org

„Кажете на хората, че макар и умрял, аз съм жив!“

В нашия малодушен и духовно разслабен свят, когато сред всеобщото отстъпление от истинската вяра и „солта губи силата си“, светият живот, истинското подвижничество в Христа са повече от всякога рядка милост Божия, свидетелстваща, че „Иисус Христос е същият вчера, днес и во веки“ (Евр. 13:8). Затова толкова поразителна и обаятелна е днес личността на архиепископ Йоан Максимович (1896-1966), йерарх на Руската Православна Задгранична Църква, послужил ѝ в Далечния Изток, в Западна Европа и в Америка. Целият живот на този чуден Божий угодник е възплъщение на една надземна реалност, постоянна и трепетна връзка с невидимото Царство Божие,

Светител Йоан, арх. Шанхайски и Сан-Франциски

безостатъчно посвещаване себе си на Бога и ближния. Действителният му подвиг, който го е направил избран съсъд на Божията благодат, се състои тъкмо в решимостта му и днес, в един яростно бездуховен век изцяло да живее по богоначертаните евангелски закони на духа, да се подвизава така, както великите подвижници от зората на християнството – в постоянно пламенно единение с Небесния си Отец, Когото той е възлюбил с целия си ум, с цялата си душа, с цялото си сърце – докрай. Затова и Господ му откри тайните Си, обдари го с щедрите дарове на Своята благодат и прослави с нетление мощите му, както беше обещал: „Ще прославя ония, които Ме прославят“.

По решение на Архиерейския Събор на Руската Задгранична Църква на 19 юни (стар стил) в Сан Франциско, мястото на неговото последно земно служение, архиепископ Йоан канонически ще бъде причислен към лика на светиите. Той обаче отдавна е канонизиран от народното прославляване в три континента, от благодарната памет на стотици хора, изпитали благодатното му застъпничество — много от тях и без да са го познавали приживе. Наистина, дивен е Бог в Своите светиини! Пред честолюбците и силните на този свят той предпочете един дребничък и невзрачен на вид човек и му даде власт над бесовете и стихии, над времето и пространството. Сред толкова мастити и речовити йерарси Той Си избра един заекващ и юродив, който понякога служи бос и играе с децата, за да ни покаже истинския смисъл на епископското служение – любовта. Любовта – този най-страшен дефицит на отстъпилия от Бога свят. Бидейки в тайнствено общение с нейния Първоизточник, Христа Спасителя, блаженият Йоан я е изливал щедро от препълненото съкровище на сърцето си и чрез нея преобразявал всичко, до което се докосвал – вярващи и невярващи, престъпници и обладани от зли духове, смъртно болни и отчаяни. Защото Христовата любов е истинският закон и истинската власт и когато нечие сърце стане неин престол, Царството Божие слиза тук, на земята.

Разбира се, светът, който лежи в зло и по внушение на своя княз – дявола, предаде на разпятие Самия Христа, открай време воюва с благочестието и всячески се стреми да безчести, преследва и поругава неговите ревнители. Владика Йоан не прави изключение, напротив – твърде много скърби, обиди и гонения е трябвало да претърпи той, дори и от събратя. На няколко пъти са правени опити да бъде убит и отровен. Но ето, този малък и сякаш безпомощен човек още приживе спечели битката с тъмните сили. Стотици хора мълвяха с почит името му, скланяха се в молитва пред фотографията му, невярващи и атеисти признаваха духовната му сила, диспечери задържаха влакове и самолети заради „руския епископ“, забавил се при някой болен. Всеки, който заговорел с него, още на втората

минута го считал за роден и скъп, за най-скъпото същество на земята. И днес, на десетки хиляди километри от гробницата му и близо три десетилетия след смъртта му, възторгът от духовното общение с него е същият, сълзите на умиление текат и става невероятно вярно това, което е казал на една своя близка насън: „Кажете на хората, че макар и умрял, аз съм жив!“

Поглед върху житието на блажения Йоан

Пръв летописец на живота и чудесата на светител Йоан Шанхайски и Сан-Франциски е покойният Едмънтънски епископ Сава († 1973), негов духовен събрат, който бил дотолкова удивен от делата му, че изцяло посветил последните години от живота си на събиране на сведения за светия владика. Книгата му – хроника на почитанието на Владика Йоан – е завършена и издадена през 1976 г. от братството „Преп. Герман Аляскински“ в Платина (Северна Калифорния), основано от блажения. Духовните му чеда счели за свой дълг да продължат делото на епископ Сава, още повече, че разкази и свидетелства за чудеса, извършени от приснопаметния владика Йоан започват да постъпват в тяхното списание „The Orthodox Word“ веднага след кончината му. Редакторите и съставителите на книгата „Блаженият Йоан Чудотворец“, покойният йеромонах Серафим (Роуз) и игумен Герман, са събрали огромен материал за всеобщото почитание към светителя и за благодатната му помощ, оказвана на всички, които се обръщат с вяра към него.

Архиепископ Йоан, наречен в св. Кръщение Михаил, е роден на 4-ти юни 1896 г. в село Адамовка, Харьковска губерния, където баща му бил предводител на местното дворянство. Той произхождал от славния дворянски род Максимович, дал на Русия прочутия светител Йоан, митрополит Тоболски, канонизиран през 1916 г. и прославил се с нетленни мощи и редица чудеса. Тъкмо неговото име ще приеме по-късно бъдещият светител при монашеския си постриг.

Портрет на светител Йоан, митрополит Тоболски

Слабичък, често боледуващ и злюяд, Михаил от детинство се отличава с дълбока, несвойствена за възрастта си религиозност. Впечатлена от нея, гувернантката му католичка решава да приеме православно кръщение и 15-годишният Миша ѝ помага да се подготви, учейки я на молитви. Дълбоки следи в него оставили честите престои на семейството му в знаменития Святогорски манастир, недалеч от Харьков, където имало много пещери и скитове, обитавани от над 600 монаси.

През 1914 г. Михаил завършва Полтавския кадетски корпус, а през 1918 г. от послушание към родителите си — Харьковския юридически факултет, след което постъпва на работа в местния съд. Отличният студент, отделящ повече време на житията на светиите, отколкото на правото, още тук привлича вниманието на Харьковския архиепископ Антоний, впоследствие митрополит и първойерарх на Руската Задгранична Църква. Бъдещият първойерарх става духовен наставник на младия светец.

През 1921 г. семейство Максимович емигрира в Белград, където Михаил завършва Богословския факултет, издържайки се с продажба на вестници. Една година по-късно митрополит Антоний го постригва за монах и ръкополага за йеродякон, а на 21 ноември (ст. ст.) 1922 г. младият инок Йоан се удостоява с йеромонашески сан.

Пет години йеромонах Йоан прекарва като учител и наставник в Сръбската семинария в Битоля. Скоро студентите са покорени от високата нравственост на новия си преподавател. Строгийт пост и постоянната молитва, служението пред св. Престол, ежедневното приемане на светите Тайни, бащинската любов към всички са само част от букета благоухайни добродетели, с които бъдещият архиепископ дава пример за правилен живот в Христа. Сръбските студенти първи откриват тайния му аскетически подвиг – той никога не ляга да спи, а си позволява само час-два дрямка в неудобно

седящо положение или на пода, коленичил за молитва. Години по-късно светителят сам признава, че откакто е приел монашеските обети, никога не е лягал да спи.

На 28.5.1934 г. митрополит Антоний го хиротонисва в епископски сан. Самият о. Йоан е толкова далеч от подобна мисъл, че пристига за хиротонията си в Белград твърдо убеден, че са го повикали по погрешка. Опитва се да възрази, изтъквайки дефекта в речта си, но в отговор му напомнят, че и Мойсей е имал подобни затруднения. Новопосветеният Владика получава назначение в Далечния Изток, в Шанхайска епархия. В писмо до тамошния архиепископ Димитрий митрополит Антоний пише: „Този малък немощен човек, на вид почти дете, на дело е огледало на аскетическа твърдост и строгост в нашето време на всеобщо духовно разслабване.“ Невероятната строгост към себе си и отговорност към църковните дела, съчетана с денонощно служение на паството и безостатъчно раздаване на сили, енергия и любов на ближните, на всеки срещнат, ще бележат архиерейското служение на блажения Йоан, където и да е изпратен. И в Шанхай, и в Париж, и по-късно в Сан Франциско, той заварва изоставени строежи на храмове, разногласия и раздори сред паството. Навсякъде под неговото благодатно ръководство храмовете се въздигат, църковното единство укрепва, вдъхновение и ревност по Бога пламват в окаменелите, натежали от земни грижи сърца. И как иначе, когато сред Христовото стадо е застанал добрият пастир, който и душата си полага за овците, който сам е „образец за верните в слово, поведение, любов, дух, вяра и чистота“ (1 Тим. 5:12) и прави всичко като такъв, който има власт от Бога. В Шанхай Владиката лично присъства на изпитите в православните училища, попечителствува различни благотворителни учреждения, а за сираците устройва специален приют на името на дълбоко почитания от него св. Тихон Задонски, като сам събира болни и гладуващи питомци от копорите на града. Около 3500 деца са минали през този дом и за всички тях блаженият Йоан е истински настойник, любим като роден баща. Още оттук тръгва неговата слава на неуморим застъпник за болни и страдащи, по чиито молитви се извършват чудни изцеления и велики Божии милости.

С изключително мъжество Владиката огражда своето паство от всички опасности по време на японската окупация, когато след убийството на двамата президенти на Руския емигрантски комитет сам се обявява за глава на руската колония и поема отговорността за нея, рискувайки явно живота си. А когато на власт в Китай идват комунистите, той лично с постоянна молитва и упорито ходатайство пред чуждите правителства извежда през 1949 г. паството си през Филипините в новия свят, предизвиквайки дори изменение на американските закони.

В Белград

Остров Тубабао, на който 5000 руски емигранти се установили в лагер за бежанци, се намирал точно на пътя на чести тайфуни, известни със своята разрушителност. За 27-месечното си съществуване лагерът само веднъж бил заплашен от такъв тайфун, но и той се отклонил, като заобиколил острова. Местните жители, удивени от този факт, решително го свързали с молитвите на „святия руски човек“, който всяка вечер благославял лагера, ограждайки го с кръстно знамение от четирите страни.

Подобна власт над стихии те той ще прояви и по-късно, след смъртта си, когато след панихида, отслужена в гробницата му, насочилият се право към Флорида смъртоносен ураган „Дейвид“, заради който властите вече издали заповед за евакуация, внезапно се „смилява“ и променя посоката си.

През 1946 г. блаженият получава архиепископски сан, а през 1951 г. и ново назначение. Той е изпратен в Западноевропейската епархия с катедра в Париж, а по-късно в Брюксел. Тук той се проявява като истински мисионер и апостол на Запада, под чийто омофор възкръсват местните православни общини. Холандската Православна Църква го счита за свой основател (първото му житие се появява тъкмо на холандски език в нейно издание), Френската Православна Църква също му дължи признателност, първият испански православен свещеник е ръкоположен пак от него. Владика Йоан служи св. литургия на холандски и френски език, както по-рано е служил на гръцки и на китайски, а по-сетне ще служи на английски. От младини запленил от житията на светиите и отличен техен познавач, сега той се отдава на издирване, изучаване на живота и събиране на изображенията на западноевропейските Божии угодници, прославили се до отпадането на Рим от Вселенското Православие. Именно по негова ревност и инициатива се възстановява почитанието на тези древни светци, чиито имена поради отпадането на Западната църква никога дотогава не са включвани в православния календар.

И тук славата му на подвижник, водещ свят живот, бързо се разпространява сред местното население. „Вие искате доказателства, вие говорите, че сега няма нито чудеса, нито светии – казвал един католически свещеник на младите хора от паството си. – Защо да ви давам теоретически доказателства, когато сега по улиците на Париж ходи светец – *Saint Jean Pieds-Nus* (св. Йоан Босият)!“

През 1962 г., на празника Въведение Богородично, по настоятелните молби на американската община, архиепископ Йоан е изпратен в Сан Франциско като единствения йерарх, способен да възстанови нарушения в нея мир. След неговото идване страстите улягат, закипява деен църковен живот, построен е величественият катедрален храм „Всехъ скорбящихъ радость“. Тук Владиката е подложен на особено скверни нападки и преследвания, дори е предаден на граждански съд с абсурдното обвинение за нечестни финансови операции при строежа. Разбира се, той и другите привлечени по делото са оправдани, но последните години от живота му са силно помрачени и вгорчени от човешката злоба, злословие и завист. Блаженият миротворец винаги точно разпознавал козните на лукавия и никога не се оплаквал от причиняваното му зло, нито осъждал гонителите си.

Блажена кончина и прославление свие

Земната кончина на този велик изповедник на Православието, наш съвременник, била внезапна за околните, но не и за него. Има достатъчно свидетелства за това, че той е знаел часа на преселването си при Господа предварително и се е готвел за него. Това станало в Сеатъл на 19 юни (2 юли ст. ст.) 1966 г. в 15:50 ч., когато Владиката съпровождал чудотворната Курска икона на обиколка из епархията си. В тоя ден след Божествената литургия той се е молел 3 часа в олтара и само няколко минути след като напуснал храма и се прибрал в стаята си, го чули да пада. Бързо го сложили на стол и там, пред Курската икона на Пресвета Богородица „Знамение“, мирно, тихо и безболезнено душата му напуснала изсушеното от подвижничество тяло.

Пет дни продължило поклонението на паство и клир, а заупокойното 6-часово богослужение било отслужено от петима архиереи, 24 свещеника и множество дякони в присъствието на над 1500 богомолци. Всички с благоговение се прощавали с любимия Владика, допирали иконки, кръстчета, дори децата си, а епископите – панагиите си – до светото тяло, което и на шестия ден не давало никакви признаци на тление.

Много скоро след погребението блаженият Йоан се явява на двама свещенослужители: на единия в пасхални одежди, светъл и сияещ, с кадилница в ръка, а на другия — озарен от блестящ ореол около лика си. Гробницата му под олтара на построения от него храм "Всехъ скорбящихъ радость" скоро става място на поклонение и чудеса, а маслото от кандилцето над саркофага се прославя с благодатна целебна сила. Отвсякъде започват да идват свидетелства за чудните му посещения по време на сън на познати и непознати, които по неговите указания и застъпничество се избавят от сериозни бедствия и болести, отварят сърцата си за вярата и любовта.

Почти 30 години по-късно, под напора на многочислените свидетелства и спонтанно започналото по места почитане на блажения като светец, Архиерейският Събор на Руската Задгранична Църква взема решение за канонизацията му и за отваряне на гробницата. Мощите са освидетелствувани от специална комисия. Вечерта на 28.9.1993 г. Антоний, архиепископ Западно-Американски и Сан-Франциски с трепет отваря капака на ковчега и пред всички се откриват нетленните мощи на Божия угодник. Ръцете и лицето му са съвсем цели, брадата – напълно запазена, блестяща е и мантията, с която бил покрит ковчегът. Тялото е пренесено в нов дървен ковчег, който отново е положен в саркофага. Актът по освидетелствуването на мощите е подписан от трима архиереи, седем свещеника, трима дякони, един четец и един мирянин. Публикуван е в пълен текст в бр.21/1993 г. на църковно-обществения орган на Руската Задгранична Църква „Православная Русь“.

Нетлените мощи на светия архиепископ Йоан (Максимович)

Православната святост в плодовете на Светия Дух

Значението на живота и делото на блажения Йоан, на цялото негово присъствие в нашия век, трудно може да се обхване с думи. Във време на трагични разцепления и люшкания в Православната Църква, на масова подмяна на истинския християнски дух с показност и лъже-духовност, светител Йоан се явява своеобразен критерий за истинност, реално въплъщение на оня изобилен живот в Христа (срв. Йоан. 10:10). Душата му, непрестанно напоявана от щедрата Божия благодат, принесе изумителни и разнообразни плодове в Светия Дух, наглед трудно съвместими в един човек. Суров аскет и активен църковник, велик молитвеник, чудотворен целител, но също тъй мисионер и апостол, тънък богослов, но и юродив заради Христа, любещ и всемилостив пастир, но и строг хранител на каноническите и догматическите учения на Църквата, той наистина е успял да бъде „всичко за всички“, поемайки кръста на пълното отречение от себе си – другото име на Христовата любов.

Погледнат обаче с очите на света, този дивен Божий угодник често е предизвиквал съвсем други представи у съвременниците си. Понякога направо шокирал с вида и постъпките си. Стърбен, обикновено бос и в евтино облекло, той бил отхвърлян и даже презиран от мнозина. Смятали са го за ексцентричен и упорит, твърдостта на неговата богопросветена воля се оценявала като гордост, дори прелест. Но най-много се дразнели „мъдреците на този свят“ заради невъзможността той да бъде използван за користи интереси. Тази пълна негова независимост – свобода пред Бога и живот, основан единствено на Божия Закон – понякога е нарушавала обичайния порядък, „добрия тон“, за което е бил сурово критикуван. Понякога действията му изглеждали странни, разсъжденията — нелогични и противни на здравия разум – но впоследствие във всичко се откривал дълбок духовен смисъл. Съвършено своеобразен, лишен от всякакъв стремеж към външна благовидност, той просто е бил истински духовен човек, оставащ неизменен при всички обстоятелства: монах, предстоящ винаги пред Господа, пастир, всецяло отдаден на хората в Христовото име.

През целия си земен живот светителят е носел рядък аскетически подвиг — лишаване от сън — и постоянно умъртвявал плътта си с пост. Хранел се веднъж на ден, късно вечерта, в първата и последната седмица на Великия пост обикновено не вкусвал нищо. Имал е рядък молитвен дар и ревност в богослужението. Св. литургия владиката служил всекидневно, където и да се намирал, а при тежка болест канел свещеник да служи в килията му. Когато служел, лицето му сияело и очите му излъчвали неизразима радост. Почти не признавал приетите съкращения в службите, не допускал и никакви волности, нито разговори в олтара. Четял на глас часовете навсякъде, често във влак и параход сред пасажерите, тъй като много пътувал. И тук действията му, ръководени само от духовни критерии, често смайвали околните. Веднъж в Марсилия отслужил панихида на улицата, на мястото, където бил убит сръбският крал Александър. Отишъл сам в богослужебно одяние (клириците му се срамували да го придружат) измел тротоара, постлал орлец, извадил кадилницата и запял...

За дръзновената си служба пред Божия престол Владиката е бил удостояван и с видими знаци на присъствието на Божията благодат. Виждали го да се моли, обкръжен от лъчезарна светлина, издигнат над земята, както и Светият Дух зримо, във вид на огън, да се спуска в св. Потир по време на Евхаристийния канон.

Неговата велика, непоколебима вяра го е направила участник в свръхестественото. Записани са много случаи на негови явявания, внезапни появявания пред нуждаещи се, при удивителни обстоятелства, по време на сън или молитва. Болни, които никога не били чували за него, след изцелението си дълго обикаляли храмовете да търсят непознатия свещеник, нисичкия монах, който в най-тежките моменти са молел до леглото им. Блаженият се удостоил с чуден дар на прозорливост, особено за нуждите и проблемите на хората, които безпогрешно отгатвал, никога не забравял и често се притичвал на помощ, преди още да са го повикали. Сърцеведец и тайновидец, той се устремявал направо към човешката душа, която „по природа е християнка“ и установявал най-близко общение с нея. Никому той не отказвал своята чудодейна помощ и застъпничество, твърдо убеден, че милостта Божия е за всички. Познавали го и го обичали по целия свят, и особено в болниците, където се появявал в най-необичаен час и безпогрешно се насочвал към най-нуждаещия се. Служил св. литургия на малка масичка в затвора, сред най-закоравелите престъпници. Посещавал психиатрии, дето никой не смеел да стъпи, причастявал душевно болни и бесновати, които удивително мирно го приемали и слушали, и с радост го очаквали. Той прекрасно разбирал децата, привличал ги като магнит, по непостижим начин винаги знаел къде има болно и нещастно малко същество и по всяко време на деня и нощта бил готов да го посети и утеши. И след кончината си често се явявал на деца. Много пъти оказвал свръхестествена помощ на пътуващи хора, тъй като самият той, в изпълнение на пастирските и мисионерските си задължения, постоянно пътувал.

Този смирен Христов архиерей, съумяващ с велика кротост и незлобие да понася подигравките на света, в същото време е безкомпромисен изобличител на новите ереси. Още като млад епископ в Шанхай критичното му есе върху „софиологията“ на прот. С. Булгаков изиграва важна роля за синодалното осъждане на това погрешно учение. Упорен защитник на църковния юлиански календар, той забранявал на клира и паството си всякакви участия в икуменически богослужения и сбирки. Смущавайки „сериозните“ клирици с юродивостта си (подвиг, много рядко съвместяван с архиерейско служение), той в същото време изисквал от тях най-строгото спазване на църковните

канони. Но никога не лишавал буквата от духа, който животвори и затова, стоейки неотклонно, със страх Божий в богооткровената истина на чистото, праотеческо Православие, успявал да обича, утеши и приласкае всяко същество на тая земя. Събарял границите, издигнати от врага на човешкия род, преодолявал тъжната отделеност на човека от човека, донасяйки и до най-блудното чедо неизчерпаемата любов на неговия Небесен Отец. Това чудно тържество на православната святост в днешния зъл век идва като Божествена помощ свише за всеки един от нас – да ни извади от духовната инертност, да ни оживотвори с неподкупната реалност на Царството, което Бог съзижда в душите на верните още приживе, в това смъртно тяло. Насъщно нужен ни е сега блаженият Йоан, подкрепата и насърчението му, за да се изтръгнем от оковите на греха и да възгори в сърцата ни Духът, който вика „Авва, Отче!“ И няма съмнение, той е с нас. На прощалната св. литургия в Париж, преди да замине за Сан Франциско, съзирайки дълбоката скръб на духовните си чеда, Владиката казва: „Хората, които имат една цел и които се стремят към онова, що е единствено потребно, имат единство на душите и никога не чувствуват разделящото ги разстояние. Няма значение колко голямо е това разстояние: то никога не може да бъде препятствие за тая духовна близост, която съединява хората в единството на душите.“

Всеки, който се е обръщал с искрена молитва и вяра към тоя чуден небожител, знае колко вярно е всичко това.

По материали от книгата на йеромонах Серафим и игумен Герман "Блаженный Иоанн Чудотворец", Москва, 1993.

Чудеса на блажения Йоан Максимович

Прозорливост и безстрашие

През 1947 г. избухна военен конфликт между Китай и Япония. Китайците разположиха своите войски и започнаха да обстрелват през английската територия японските военни кораби, намиращи са на котва на р. Вампу. Корабите стояха близо до брега, прикривани от едно много голямо и дълго терасовидно здание, състоящо се от 36 помещения. В средата на зданието се намираще нашата православна църква. При обстрела на зданието китайците разрушиха всички помещения. Когато обстрелът започна, хората, които живееха там, избягаха. Блаженият Йоан узна, че всички помещения отляво и отдясно на църквата са напълно разрушени. На първия етаж, където по-рано се намираще кухнята, сега била разположена санитарна част. Там също попаднал снаряд, но помещението, където се намираще църквата, се било запазило. Стените били съвсем здрави, нямало дори пукнатини. Така ни казаха, но никой не вярваше на това. Архиепископ Йоан реши сам да разгледа църквата през нощта, когато по улиците нямаше никой. Но щом се приближи до моста, минаващ през канала, спря го японската охрана. Тъй като японците не го разбираха, един от тях доведе преводач, който каза на епископа, че сега по улиците е невъзможно да се движи, защото навсякъде се води бой между китайската пехота и японските морски пехотинци. И наистина можеше ясно да се чуе стрелбата. „Вие отивате на сигурна смърт“ – каза преводачът. Но епископът помоли за писмено разрешение да се движи по улиците. Преводачът бързо излезе и скоро се върна с разрешение от щаба.

Блаженият Йоан се спусна по тъмната улица и веднага попадна в зоната на огъня. Докато пресичаше улицата стрелбата спря, но след това започна отново.

Блаженият разгледа църквата и се върна по същия път. По-късно той разказваше, че навсякъде даже стъклата са се запазили и нито една икона не е паднала. Когато се връщал обратно по моста, японската охрана му отдала чест. Всички те били изумени и казвали, че Бог го е превел на отиване и на връщане.

Монах Нестор (Левитин), Сиракуза, Ню-Йорк, 28.8/10.9.1969 г.

Излекуване от артрит

В 1963 г. аз се разболях от артрит. Болестта продължи дълго. Няколко пъти постъпвах в болница и лежах винаги повече от месец, а и в къщи оставах прикован на легло.

Едва можех да се движа. Веднъж през юни семейството ми замина. Аз не бях в състояние да пътувам и реших да остана в къщи, защото всички кости силно ме боляха. Не можех нито да ям, нито да пия, нито да спя. През нощта болките толкова се усилиха, че аз позвъних в болницата и дойдоха да ме вземат с линейка. Отначало ме поставиха в обикновена стая, но когато дойде моят лекар, веднага ме преместиха в реанимацията.

Нашият блажен Владика Йоан беше тогава в Сан Франциско. Точно тогава преживявахме ужасни дни – постройката на новия храм беше спряна. След идването на Владика Йоан строежът се поднови и в отговор на неговия призив даренията потекоха като река. Но в същото време започна и съдебният процес – не мога да си спомня за него без силна болка! Тогава нашият скъп Владика Йоан, нашият велик молитвеник, беше поставен на скамейката на подсъдимите. Този процес беше тежко изпитание за нашия свят епископ... Но даже в това страшно време на огнено изкушение за него, той не забравяше болните. На няколко пъти ме посети в болницата, веднъж даже с чудотворната Курска икона на Божията Майка.

Аз бързо слабеех. Скоро станах само кожа и кости. Не можех нищо да ям, болката беше непоносима. И ето, веднъж, точно в най-тежкото време на болестта в края на юни блаженият Йоан дойде при мен и каза: „Всичко е наред. Утре ще се почувствувате по-добре“. Още на следващия ден болката премина, сякаш никога не е била. Спомням си изумлението на моите лекари. Те ме оставиха в болницата още три дни, а след това ме пуснаха в къщи... В болницата аз дадох обет, ако Господ ми помогне да се излекувам, да отдам всичките си сили в служба на нашата църква. И веднага след като оздравях, започнах да го изпълнявам. Точно по това време се строеше храмът. Блаженият Йоан организира нов строителен комитет, където по негово назначение бях включен и аз. И досега грижливо пазя документа, подписан от него.

Владимир М. Наумов, Сан Франциско, Калифорния, 1976 г.

Застъпничество за православни деца

Аз постоянно чета за блажения владика Йоан и за неговите чудеса, но досега още не съм ви разказала за чудесата, извършени от него с момчета, които лично познавах. Надявам се, че когато тези чудеса бъдат публикувани, духовните чедра на Владика Йоан ще положат още повече усилия за неговата канонизация.

Първият случай е свързан с Адам Ръсел, моя син, и стана на 7.1.1970 г. – на православно Рождество Христово. Тогава аз бях новообърната в Православието, 23-годишна, и очаквах първото си дете. Както и много други обърнати в Православието, но които не познаваха владика Йоан, аз след като прочетох неговото житие..., почувствувах велика любов и преданост към него. Затова, когато се молах на Бога, на Неговата Пречиста Майка и на светиите, аз винаги включвах в своите молитви и блажения Йоан. Живеейки срещу дома на свещеника, служещ в храма „Св. Николай“ в Сеатъл, където беше умрял блажения Йоан, аз изпитвах гордост от това, че познавам съвременен светец и мога всеки четвъртък да присъствам на панихидата за него в малката стаичка, където той беше предал душата си на Господа...

Аз вярвах в Православната Църква, но не разбирах значението на стария календар. Очаквайки дете и знаейки, че то ще се роди някъде около Рождество, аз се молах на Божията Майка и св. Йоан детето ми да се роди на истинското Рождество. 25 декември вече мина, приближаваше 7 януари. Аз започнах да се вълнувам, но никога не съм мислила, че ще изпитам това, което ми се случи.

Няколко дни преди 7 януари аз се събудих от едно необичайно явление. Моят мъж спеше до мен. Стаята беше озарена с някакво прекрасно бяло сияние. Мислех че съм будна, усещах се като в рая. Пред леглото ми на колене стоеше приведена монахиня в бели дрехи. Аз не виждах лицето ѝ, защото тя сякаш правеше поклон. До нея имаше детска ваничка. След това видях и него — владика Йоан, в блестящо бяло одеяние, застанал на вратата. Аз знаех, че това е той, защото бях мислила много за него. Дребен на ръст, със сияещо лице, той ме благославяше. Видението продължи един миг. Сигурна съм, че монахинята в бяло беше св. Елисавета Фьодоровна, защото аз много се молах и на

нея. На 7 януари 1970 г. към 4 часа сутринта се роди нашият син Адам. Аз прославих Бога, Божията Майка и, разбира се, светиите Йоан и Елисавета. Ще бъде вярна докрай на стария календар!

Анастасиос Кортесис, 8-годишно момче от гръцки произход, живеещо с родителите си в енорията на св. Тихон Задонски, неочаквано заболяло тежко от бъбречна недостатъчност. Той пожелтал, налагало се три пъти в седмицата да му правят диализа на кръвта, което е крайно мъчително дори за възрастен човек. Лекарите казали, че той скоро ще умре, защото и двата бъбрека не действували и състоянието му (бързо) се влошавало. Родителите му били в голяма скръб и горещо молели за помощ Бога, Пресвета Богородица и всички светии.

Веднъж през нощта г-жа Кортесис видяла необикновен сън. Намирала се в параклис, който никога дотогава не била виждала. Една непозната монахиня се приближила до нея и и казала, че ако иска да оздравее Анастасиос, трябва да намери масло от гробницата на архиепископ Йоан в Сан Франциско.

Г-жа Кортесис се събудила. „Кой е този архиепископ Йоан?“ — запитала тя мъжа си. „Не зная. — отговорил той — Да попитаме нашите свещеници.“

Един от свещенците, о. йеромонах Варлаам разказал на семейство Кортесис за блажения Йоан Максимович. „Ако Сан Франциско не беше така далече!- заплакала г-жа Кортесис. – Но как да отидем дотам!“ Изведнъж о. Варлаам си спомнил, че при него в манастира има шишенце с масло от гробницата на Владиката. Тримата бързо отишли в болницата, отслужили молебен и помазали Анастасиос, особено на болното място, с маслото от гробницата на блажения. Още на другия ден състоянието му се подобрило, температурата и резултатите от анализите станали нормални, болките преминали и той станал от леглото.

Скоро Анастасиос се върнал на училище. Той трябвало да ходи в болницата за диализа, но бъбреците функционирали нормално. Слава на Бога и на св. чудотворец Йоан!

Монахиня Надежда, Сеатъл, Вашингтон.

Отговор на мисли

Слава на Господа, че ние се удостоихме да живеем и да се молим с такъв праведник, какъвто беше нашият покоен архиепископ Йоан. Да бъде вечна и благословена паметта му!

Веднъж аз бях в храма, когато служеше архиепископ Йоан. Службата ми се струваше много дълга и изморителна. Останала съвсем без сили, аз си помислих: „Да можеше Владиката, макар малко да съкрати службата!“, но все пак продължавах търпеливо да стоя. След богослужението аз, както обикновено, отидох заедно с всички при Владиката, за да взема благословение. Изведнъж той ми каза: „Ако нямате сили дълго да стоите и ви болят много краката, можете да седнете или да си тръгнете по-рано, нали Вашата къща е наблизно.“

Аз се дръпнах назад, поразена от това колко лесно блаженият Йоан прочете мислите ми.

Т.Б., 1967 г.

Помощник на испански православни

Господ непрестанно ни явява Своята милост чрез верния Си служител блаж. Йоан Максимович, основател на православната мисия в Испания. Ще ви разкажа за едно чудо, извършено без съмнение с неговото застъпничество, в нашия собствен дом.

Веднъж ние с жена ми си легнахме към 3 ч. през нощта. Неочаквано се събудихме от странен шум в кухнята. Беше започнал пожар, пламъкът достигаше до тавана, който вече започваше да почернява. Близо до хладилника се намираше прозорецът със завеска от изкуствена материя, която – както знаете, много лесно пламва. Но този път нищо не се беше запалило! Едва по-късно обърнахме внимание на това, че на стената, разделяща спалнята ни от кухнята, виси портрета на блажения Йоан с късче от неговото расо. Слава на Господа и на нашия блажен архиепископ, който така милостиво ни показа своето застъпничество!

Хосе Г. Онсина Хевия, Мадрид, Испания, 22.10./4.11.1977